

[Pürschel.]

stemmer for den. Det er en Grundsætning, som jeg tror er stærk, en Grundsætning, som for Resten Venstre har levet efter hele sit Liv, og som de blot med denne ejendommelige fra Fortiden vedhængende Storhedsfølelse ikke vil indrømme andre Partier; jeg tror dog, at Venstre ogsaa paa dette Punkt er paa Omvendelsens Vej, og er de der ikke, skal de i hvert Fald nok komme der.

Jeg har nævnt dette med socialdemokratiske Stemmer, og jeg vil gerne sige, at naar man undertiden definerer Konservatismen som Antisocialisme eller finder dens Hovedopgave i denne Antisocialisme, er dette for mig ganske urigtigt. Konservatismen er hverken Liberalisme eller Antisocialisme. Konservatismen er en selvstændig Ting, som har sit eget Program og handler ud fra dette, og den, der er i Modstrid med dette Program, er en Modstander. Det er Socialdemokraterne naturligvis i de fleste Tilfælde, Venstre undertiden, meget sjældnere; men at lade sin eller sit Partis Stilling bestemmes af et andet Partis Stilling paa den Maade, at naar det tog Stilling for, skulde vi være imod, er efter min Mening en saa upraktisk Betragtning af Politik, at den kun hører hjemme i Venstrepressen. Der kan man undertiden se en saadan Politik fremstillet som den sande til Brug for Konservatismen, men af alt det meget, som Venstrepressen ikke forstaaer sig paa — og det er jo saa meget, at det vilde føre meget for vidt at forsøge at komme ind paa det her i Dag —, er der intet, som den i den Grad er blottet for Forstaaelse af som af, hvad der er sund konservativ Politik, og derfor tror jeg slet ikke, at man skal hente nogen Vejledning disse Steder.

Det konservative Parti er et selvstændigt Parti med sit eget Program og skal søge dette gennemført, hvor det kan finde Støtte dertil. Man har til Støtte for denne Betragtning henvist til England og Sverige med de stærke konservative Partier, man der har.

Maa jeg sige med Hensyn til Sverige, at naar det konservative Parti gik saa stærkt frem derovre ved sidste Valg, som det gjorde, er der ingen Tvivl om, at det har øvet en stor Indflydelse, at man ligger saa nær op ad Sovjet-Rusland, som man gør baade geografisk og aandeligt. Kommunisternes stærke Fremgang i Sverige har tvunget det socialdemokratiske Parti derovre til en Svingning til Venstre for at søge at holde paa saa mange som muligt af deres venstre Fløj. Om dette er lykkedes, kan jeg ikke afgøre. Det, der er det sikre, er, at Kommunisterne

havde den stærkeste Fremgang, som noget politisk Parti havde, nemlig med 66 pCt. overfor det konservative Partis 47 pCt., tror jeg, det var. Men det er jo ikke vanskeligt for et saa forholdsvis lille Parti at faa saa stærk Fremgang, det maa man tage Hensyn til.

Dette var jo fortræffeligt til at holde sammen paa de borgerlige Vælgere, men det er ikke tilstrækkeligt til at forklare den kolossale Fremgang, som det konservative Parti deroppe havde. Naar man vil forstaa den, maa man drage nogle andre Momenter frem. For det første naturligvis dette, at det konservative Parti deroppe er det største af de borgerlige Partier og som saadant øvede den Tiltrækning, som det største Parti nu en Gang altid øver paa Vælgerne. Dernæst, at det konservative Parti deroppe er i den heldige Stilling at kunne have en Landpolitik i en ganske anden Grad, end det er muligt hernede at have det for dem, der ikke er Tilhængere af Husmandsmerkantilismen. Deroppe har man jo store Omraader, som ikke er opdyrket endnu, og hvor man derfor kan sætte ind paa en efter min Mening ganske anderledes sund og naturlig Basis, end man gør det her.

Og dernæst maa man ikke glemme, at i det svenske Højres Program indgaar en aktiv Erhvervs politik meget stærkt. Jeg har liggende for mig et Brev fra en meget fremragende svensk Politiker, hvor han siger:

„men icke blott detta utan äfven den omständigheten att man på arbetarehåll tydligen börjat komma till insikt om det sterila ock ofruktbara i socialdemokraternas socialiseringspolitik och det positiva uti högerns arbete för att fremja produktionen, derigenom skapande möjligheter att öfverföra den stora arbetslösheten på produktiva banor.“

Dette er jo et ganske interessant Vidnesbyrd om, hvorledes en fremragende svensk Politiker ser paa hele dette Spørgsmaal. Og tager man Admiral Lindmans Regeringserklæring — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til endnu et kort Citat — vil man se, at han siger:

„Næringslivets Fremme og Lettelse af den produktive Virksomhed. Ved Hjælp af naturlige produktionsfremmende Forholdsregler bør Arbejdsløsheden kunne modvirkes i størst mulige Grad. Af særlig Betydning er Styrkelse af Samhørighedsfølelsen mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, den vigtigste Forudsætning for forøget Arbejdsløshed“

— der maa være en Trykfejl, der skal staa „forøgede Arbejds muligheder“ —